

SZEMLE

Karácsonyi Zsolt

A TÁJ MEGNYITÁSA

Kinyitom ezt a tájat,
mint a könyvet, és látom már, hogy egészen fehér.
Talán azért, mert senki sem járt itt még,
talán azért, mert túl erős a fény.

Ha túl erős, nincs mért hiába várni.
Felfedni a jelek hosszú sorát – nem célom most nekem.

Hogy könnyebb legyen
innen visszatalálni –
egy folyót képzelek, várost, amelyben élek,
amelynek utcáin nem végítélet,
de várhatóan hosszú őszi dorombol,
és kiolvasható a házsorokból,
hogy nem lesz háború, és nem lesz béke sem.

A pontosan kimért idő szerinti térben
járok tehát, mint egy szereplő
a nyitott könyvben, melyet felsőbb hatalmak
itt feledtek, földhöz vágta talán,
de mondhatnám, hogy Isten asztalán, víg morzsaként,
hangyákra várok én –

és csak azért, hogy te is észrevedd,
leírom azt, ami leírható:

egy folyót, várost, amelyben őszi dorombol,
hétköznapiakba hívó, vidám, erős szelet,
mi azt dúdolja épp: ne félj a gondtól
a láthatatlan verssorok felett,
amit éppen nem tudni, ki is ír

a nyitott könyvbe, könyvben kinyíló tájba,
csupán azért, hogy önmagát
erős fények között is
megtalálja.

Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel, ne bizakodj,
ez még nem a pokol,

ősz egek felé tárulhat bármikor,
és ha bezárom, úgy sem felejtet el.

Helikon, 2010. augusztus 10.

(Karácsonyi Zsolt 1977-ben született Aradon. Verset és tanulmányt ír.)